

[Morten Lange.]

fuldbringes inden mandag morgen den 23. juni i år. Vi vil da alle sammen gerne have denne konflikt løst på fornuftig måde inden mandag morgen den 23. juni 1975; hvis det ellers bliver gjort godt, er der nok ikke nogen, der har noget imod det. Men jeg spekulerer meget på, om den slags fastsættelse af terminer virkelig skulle have lykkelig indflydelse på nogen som helst handlinger. Vi vil stemme imod et sådant forslag, som i bedste fald er overflødigt og i værste fald hævende for forhandlingerne.

Jeg skal med disse bemærkninger konstatere, at vort parti ikke kan stemme for den af hr. Kjeld Olesen fremsatte dagsorden, specielt da ikke, hvis den bliver ændret, men heller ikke i den form, hvori den fremstår. Vi kan på den anden side heller ikke stemme imod den, for den — som det hedder i det finere sprog — operative paragraf mener vi bør have en klar adresse dér, hvor forhandlingerne kan nytte, dér, hvor mæglingen har sin plads, og vi håber, at hvis dagsordenen bliver vedtaget uden vores stemmer, så vil regeringen sørge for at forhandle på de steder, hvor der skulle være brød at finde.

Poul Hartling (V):

Egentlig havde jeg ikke tænkt at tage ordet, men det må vel alligevel være rimeligt, at jeg kvitterer for den megen opmærksomhed, som man så venligt — jeg går ud fra venligt — har vist den tale, jeg holdt for nogle dage siden i Ringe.

Hr. Knud Jespersen sagde, at den var uden begyndelse og uden indhold, og at konklusionen manglede. Det er en udmærket påstand fra hr. Knud Jespersens side; da han jo ikke kender talen må han have næsten visionære evner. Jeg har taget den med for en ordens skyld, men jeg tror ikke, formanden vil tillade, at jeg læser en tale op, som varer det meste af en time.

Der er udsendt nogle referater af den, og det må vel være dem, hr. Knud Jespersen har misforstået. Det havde hr. Hilmar Baunsgaard desværre også, og derfor føler jeg mig foranlediget til at sige et par ord om det, som jeg har sagt, sådan at misforståelserne ikke skal blive stående.

Jeg må måske allerførst sige til statsministeren, som også var så venlig at vie et

stykke af det, som hr. Morten Lange kaldte hans lange aftentale, til min tale. Deri sagde statsministeren, hvis jeg nu fik det rigtigt noteret ned, at han bestemt ville tilbagevise i hvert fald én ting af det, jeg havde sagt, idet jeg skulle have påstået, at socialdemokraterne taler om besparelser, mens socialdemokraterne samtidig forringer venstres spareplaner. Statsministeren sagde, at det kunne hverken sandsynliggøres eller bevises. Det har bragt mig lidt i vanskeligheder, for jeg mener, at socialdemokratiet faktisk har talt om besparelser, men det kan være, jeg ikke kan sandsynliggøre det eller bevise det. Jeg mener nu alligevel, jeg har hørt det nogle gange. Jeg har i hvert fald hørt finansministeren tale om budgetforbedringer. Det er ganske vist først til næste år, men jeg har forstået, at ordet besparelser også kunne indgå i det. Hvis jeg har misforstået det, så trækker jeg det tilbage. Jeg mente, det var med god ret, at jeg havde sagt, at statsministeren talte om besparelser.

Jeg forstår nok af den videre snak, at det var den anden del af det, der skulle sandsynliggøres, nemlig at regeringen havde forringet venstres spareplaner og vores spareforslag. Det har vi ikke, siger statsministeren. Ganske vist har man ikke gennemført dem 100 pct., men meget nær. Nu skal vi ikke gå ind i en lang diskussion om det — det har vi jo prøvet før — men jeg kan godt lide ordene „meget nær“. Efter finansministerens egne opgørelser — og dem vil jeg ikke uden videre anerkende, men lad os nu i denne sammenhæng følge hans opgørelse — så drejer det sig, som han plejer at sige, højst om 1½ mia kr.s forskel. Jeg kan godt lide en statsminister, der i den situation, vi står i, siger, at vi har fulgt det ikke 100 pct., men „meget nær“, når der mangler 1½ mia kr. For os er 1½ mia kr. i besparelser stadig væk et stort beløb, og hvis regeringen vil prøve på at finde 1½ mia kr. næste år op imod de 5 mia kr., den gerne skulle finde, så vil den nok opdage, at det er et temmelig stort beløb. Det er ikke så forfærdelig let at spare disse penge.

Venstres spareplaner er altså blevet forringet, og de er forringet med et beløb, som ikke bare rammer os i år, men også rammer os næste år.

Statsministeren gik videre og sagde: det største problem, vi har i Danmark, er ar-